

Sygn. akt. IV Ka 844/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka – sprawozdawca

Sędziowie SO Adam Sygit

SO Włodzimierz Wojtasiński

Protokolant sekr. sądowy Hanna Płaska

przy udziale Janusza Bogacza Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013 roku

sprawy **Ł. B.**

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297§1 k.k. i art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. oraz art. 18§3 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 297§1 k.k. i art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 28 czerwca 2013 roku sygn. akt III K 714/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 844/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 28 czerwca 2013 roku sygn.. akt III K 714/12 Ł. B.został uznany za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie do dnia 20 stycznia 2009 roku w B.udzielił pomocy D. D.w uzyskaniu kredytu poprzez dostarczenie zaświadczenia o zatrudnieniu go w swoim przedsiębiorstwie PHU (...)(...) i potwierdzeniu zatrudnienia przez co D. D.wprowadził w błąd pracowników banku (...)co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu – jego zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów i składając wniosek o udzielenie kredytu w kwocie 18.800 złotych doprowadził ww. bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.800 złotych tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonego Ł. B. oraz oskarżonego D. D. solidarnie do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) kwoty 18.800 złotych.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Wobec oskarżonego D. D. skazanego za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne na karę 1 roku pozbawienia wolności wyrok uprawomocnił się dniem 16 lipca 2013 roku (k.217).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego Ł. B., zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o karze.

Wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 4 zarzucił:

- rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonał oraz realizacji celów jakie kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania, które zostały wyrażone w treści art. 53 § 1kk przy całkowitym pominięciu pozostałych dyrektyw odnoszących się do wymiaru kary odnośnie celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara winna osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także w świetle przepisu art. 53 § 1 kk nieuwzględnieniu motywacji i sposobu zachowania się sprawcy przy jego właściwościach i warunkach osobistych, zwłaszcza przy sposobie życia przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu.
- obrazę art. 424 § 2 kpk polegającą na braku jakiegokolwiek wskazania jakie okoliczności miał na względzie sąd I instancji, zwłaszcza przy wydaniu wyroku orzeczonego bez warunkowego zawieszenia wykonania kary, przy nieuwzględnieniu wniosku oskarżonego i jego obrońcy w zakresie wymiaru kary z dobrodziejstwem warunkowego jej zawieszenia, w świetle uznania przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodne wyjaśnienia Ł. B., które wskazują wprost na motywację oskarżonego, jego sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa i postawę życiową.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej Ł. B..

Sąd Odwoławczy zważył co następuje;

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. B. jako zasadna skutkowałą zmianą wyroku w zakresie orzeczenia karze zgodnie z wnioskiem.

Na wstępie należy stwierdzić, że sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe. Nie budzi zastrzeżeń dokonana przez sąd orzekający ocena zebranych w sprawie dowodów, a także wyprowadzony na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wniosek w zakresie winy oskarżonego odnośnie popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Ocena materiału dowodowego, została przez Sąd I instancji dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4 i 7 k.p.k., jest oceną szeroką i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. W tej sytuacji kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie sprawstwa oskarżonego.

Przechodząc zaś do analizy i oceny zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu Ł. B. bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, to tytułem uwag natury ogólnej należy zważyć, iż o intensywności kary decyduje określony w art.53 kk sądowy wymiar kary opierający się na konstytucyjnej zasadzie swobody sędziowskiej. Co więcej, w przepisie tym wskazane są dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Są to współmierność kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko

wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi, bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r II Aka 116/00 Prok. i Pr. 2002/1/30).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, iż podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. B. zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu jest słuszny. Słuszny jest również zarzut obrazy art. 424 § 1 kpk w zakresie jakości uzasadnienia orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu, niespełniającego podstawowych wymogów w tym zakresie. Uzasadnienie w części dotyczącej kary jest lakoniczne i słusznie podnosi apelujący, że sąd nie odniósł się do wszystkich okoliczności mających wpływ na wymiar kary.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku sąd orzekający nie uwzględnił w sposób właściwy i należyty wszystkich okoliczności popełnienia przestępstwa jak i okoliczności dotyczących samego sprawcy, jego zachowania po jego popełnieniu, krytycznej postawie wobec czynu prezentowanej w toku całego procesu, za to zbyt dużą wagę przywiązał do karalności oskarżonego za czyny podobne, co zdaniem sądu meriti dowodzi poważnej demoralizacji oskarżonego oraz tym, że zawodowo zajmował się wyłudzeniami (strona 8 uzasadnienia).

Tymczasem uszło z pola widzenia sądu, że czyn popełniony przez oskarżonego będący przedmiotem rozpoznania, podobnie jak wszystkie inne, za które dotychczas został skazany, został popełniony w 2009 roku i w tamtym czasie oskarżony nie był karany. Pierwszy wyrok skazujący zapadł wobec oskarżonego w dniu 12 lipca 2010 roku w sprawie III K 380/10 (vide dane o karalności, k. 228-229). W aktach sprawy brak jakichkolwiek danych, aby oskarżony popełnił potem inne przestępstwa. Wręcz przeciwnie oskarżony pracuje, prowadzi ustabilizowany tryb życia. Nie sposób w tej sytuacji podzielić oceny sądu I instancji osoby oskarżonego jako osoby wybitnie zdemoralizowanej, która z popełniania przestępstw uczyniła sobie źródło dochodu i zajmuje się wyłudzeniami „zawodowo”.

Przyznanie się do winy, wyrażona skrucha świadczą, że oskarżony ma krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa i brak podstaw by uznać, że taką postawę prezentował jedynie na potrzeby niniejszego procesu. Ł. B. prowadzi obecnie ustabilizowany tryb życia, pracuje, cieszy się pozytywną opinią pracodawcy. W tych okolicznościach brak podstaw by uznać, że jest osobą zdemoralizowaną i nie występuje po jego stronie pozytywna prognoza kryminologiczna na przyszłość.

W konsekwencji sąd odwoławczy uznał argumentację obrońcy oskarżonego za słuszną, uznając, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest rażąco niewspółmierna (surowa) do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu i winy, nie uwzględnia wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar, o czy była mowa wyżej.

Mając na uwadze pozytywną prognozę kryminologiczną występującą po stronie oskarżonego, sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że zachodzą warunki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Tryb życia oskarżonego, zwłaszcza po popełnieniu przestępstwa, jego warunki i właściwości osobiste pozwalają bowiem zasadnie przypuszczać, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. W związku z tym Sąd Odwoławczy – po myśli art. 69 §1 i 2 kk oraz 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary 10 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata. Tak orzeczona kara ta winna spełnić zarówno cele w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej, czyniąc też zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych wszystkich względów Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o karze wobec Ł. B. w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata, w pozostałej części utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach orzeczono po myśli art. 636 w zw. z art. 624 § 1 kpk.